

Ο σεξισμός στο αναρχικό κίνημα

Published by [arfasekuklo](#) at 05:13 under [Ιστορικά Αναρχικά](#)

Το κείμενο που ακολουθεί είναι ένα άρθρο γραμμένο από την αναρχο-φεμινίστρια Angela Beallor και δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στο δεύτερο τεύχος του περιοδικού «Northeastern Anarchist» την άνοιξη του 2001.

Αυτό το άρθρο είναι μια προσπάθεια να προστεθεί κάτι στην συζήτηση η οποία λαμβάνει (ή μάλλον θα πρέπει να λάβει) χώρα γύρω από το θέμα του σεξισμού μέσα στα ίδια τα κινήματα που υποστηρίζουν ότι τον μάχονται. Ήταν μια δύσκολη διαδικασία να γίνει η διάκριση μεταξύ του σεξισμού μέσα στο αναρχικό κίνημα και του γενικότερου σεξισμού μέσα στην κοινωνία γιατί τόσες πολλές από τις επικρίσεις που μπορούν να διατυπωθούν κατά του αναρχικού κινήματος είναι κριτικές προς την ευρύτερη κοινωνία. Υπάρχει ένα κενό εκεί που θα έπρεπε να είναι οι κρίσιμες αναρχικές φεμινιστικές/αντισεξιστικές κριτικές, το οποίο έχει οδηγήσει στην απουσία διαλόγου και συμπαγών δράσεων γύρω από το θέμα του σεξισμού. Αυτή η κριτική θα βασιστεί πάνω σε πολλές αδυναμίες του Αναρχικού κινήματος, οι οποίες επιδεινώνονται γύρω από θέματα σεξισμού (και άλλων μορφών καταπίεσης). Υπάρχει μια συνοχή σκέψης και συμπαγών δράσεων την οποία οι αναρχικοί πρέπει να υιοθετήσουν ή να αναζητήσουν με σκοπό την καταπολέμηση του σεξισμού μέσα μας και του σεξισμού στην ευρύτερη κοινωνία.

Προκαλώντας Ιδέες και Συμπεριφορές

Το συνεχές ξεκινά με τις προσωπικές μας σκέψεις και συμπεριφορές. Μεγαλώνοντας σε μια σεξιστική κοινωνία εμποτίζεται μέσα μας η ιδέα πως οι γυναίκες είναι κατώτερες των αντρών. Αν αυτές οι ιδέες δεν αμφισβητηθούν πλήρως, σε κάθε άποψη της ζωής μας, σε κάθε λεπτό που περνάει, τότε αυτές οι ιδέες αφήνονται να ανθίσουν στην συμπεριφορά μας. Πολλές μπορεί να νιώθουν πως αυτό είναι ένα προφανές σημείο, αλλά όπως έγραψε ο Kevin Powell σε ένα πρόσφατο άρθρο του, «Κάθε μέρα παλεύω με τον εαυτό μου να μην χρησιμοποιώ γλώσσα καταπίεσης των φύλων, να δω τον σεξισμό σύμφυτο σε κάθε όψη της Αμερικής, να αμφισβητήσω όλες τις αδικίες, όχι μόνο αυτές που είναι βολικές για μένα.»

Ο αντί-σεξισμός δεν είναι απλά το να πολεμάμε τις εμφανείς μορφές σεξισμού – βίαιος βιασμός, ενδοοικογενειακή βία, απροκάλυπτα σεξιστικές λέξεις – είναι επίσης και το να αμφισβητούμε τις σχέσεις μας, τις ιδέες που δημιουργούν την κουλτούρα του βιασμού, τον τρόπο που κοινωνικοποιούνται οι άνθρωποι, κλπ. Αυτά δεν είναι βολικά θέματα για να τα μαχόμαστε γιατί περιλαμβάνουν το βαθύ σκάψιμο μέσα μας, να ταξιδέψουμε πίσω στην εξέλιξη μας, και να αφιερώσουμε χρόνο στην δύσκολη διαδικασία της αυτό-αλλαγής. Πρέπει να αμφισβητήσουμε τις ιδέες και τις συμπεριφορές που προωθούν τον σεξισμό σε άλλους άνδρες και αποξενώνουν τις γυναίκες – τόσο σε προσωπικές σχέσεις όσο και σε οργανώσεις.

Το να αναγνωρίσουμε πως η δουλειά του αντί-σεξισμού είναι μια βαθιά, σκληρή διαδικασία είναι πολύ σημαντικό αλλά ένα σημείο που πολλές παραμελούν. Πολύ

συχνά άντρες που είναι πραγματικά εναντίον του σεξισμού αποτυγχάνουν να αναγνωρίσουν και να αμφισβητήσουν τον σεξισμό που βρίσκεται μέσα τους. «ΕΙΜΑΙ αντί-σεξιστής,» ανακηρύττουν. Αλλά το λένε τόσο δυνατά που αποτυγχάνουν να ακούσουν τις φωνές των γυναικών. Γίνεται μια ταμπέλα που την επιδεικνύουν περίτρανα παρά μια σοβαρή και δύσκολη διαδικασία. Μην με παρεξηγείται, αν ένας άντρας είναι όντως αντί-σεξιστής, χρειάζεται να το εκθέσει, αλλά αυτό επιτυγχάνεται μέσα από τις πράξεις του και στις εξηγήσεις του για την σημερινή μας πραγματικότητα – ειδικότερα προς τους άλλους άντρες. Οι άντρες πρέπει να γίνουν παραδείγματα για την αμφισβήτηση των mainstream εννοιών της αρρενωπότητας και αυτό απαιτεί κάτι παραπάνω από μια απλή ταμπέλα.

Ωστόσο, συχνά προκύπτουν περιπλοκές, όταν γυναίκες αμφισβητούν «αντί-σεξιστές» άντρες. Οι άντρες γίνονται αμυντικοί όταν οι γυναίκες επικρίνουν τις καταπιεστικές και σεξιστικές τους συμπεριφορές. Αντί να ακούσουν και να επωφεληθούν από την κριτική, παίρνουν μια αμυντική στάση και οι φωνές των γυναικών αγνοούνται για μια ακόμη φορά. Κανείς δεν είναι υπεράνω για να αμφισβητηθεί, καθώς δεν πρέπει να υπάρχει περιττή ιεραρχία. Η απουσία δυνατής κριτικής και αυτό-κριτικής μέσα στο αναρχικό κίνημα είναι το πρώτο πρόβλημα που στη συνέχεια επιδεινώνεται όταν εφαρμόζεται σε θέματα σεξισμού και άλλων μορφών καταπίεσης. Οι γυναίκες πρέπει πραγματικά να ακούγονται και, αν οι κριτικές είναι βάσιμες, οι άντρες πρέπει να αναζητούν να αλλάξουν τις σκέψεις και τις πράξεις τους.

Πολιτική Μελέτη

Η κατανόηση του σεξισμού είναι σημαντική για όλους στο αναρχικό κίνημα. Ωστόσο, ως γυναίκα, δεν είναι καθήκον μου να απαντάω συνέχεια στις ερωτήσεις ή να ενημερώνω τους άντρες στο πως επηρεάζει ο σεξισμός την ζωή μου. Πολλές αναρχικές ομάδες έχουν ήδη ένα πρόγραμμα ή πρότζεκτ που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για να αποκτήσουν μια καλύτερη κατανόηση του σεξισμού χωρίς την επιβάρυνση των γυναικών με το καθήκον της εξήγησης της ζωής μας: η ομάδα πολιτικής μελέτης. Πότε ήταν η τελευταία φορά που εσύ ή η ομάδα σου διαβάσατε κάτι για τις γυναίκες, τον σεξισμό, τον φεμινισμό, ή την απελευθέρωση των γυναικών;

Πολλές φορές, και το έχω πράξει και εγώ αυτό, νιώθουμε πως αναγνώσεις για θέματα γυναικών δεν είναι τόσο σημαντικά όσο αναγνώσεις για τον καπιταλισμό ή τον αναρχισμό ή την αντί-αποικιακή πάλη, κλπ. Πρέπει να σταματήσουμε να θεωρούμε την απελευθέρωση των γυναικών σαν ένα δευτερεύον πρότζεκτ ή θέμα και να το δούμε σαν ένα αναπόσπαστο κομμάτι της απελευθερωτικής πάλης. Αυτά τα γραπτά δεν χρειάζεται να είναι συγκεκριμένα Αναρχικά ή ακόμη και επαναστατικά για να μας προσφέρουν καλές ιδέες. Πότε ήταν η τελευταία φορά που διαβάσατε κάτι από τους Audre Lorde, Bell Hooks, Barbara Smith, Angela Davis, Patricia Hill Collins, ή την Emma Goldman; Πρέπει να πάρουμε την πρωτοβουλία να διαβάσουμε αυτό που έχουν τοποθετήσει μπροστά μας οι γυναίκες.

Ενθαρρύνοντας τις Γυναίκες

Από τότε που ήμουν μικρό κορίτσι, είχα κοινωνικοποιηθεί έτσι ώστε να νιώθω κατώτερη των αντρών. Είχα κοινωνικοποιηθεί έτσι ώστε να αναγνωρίζω την «θέση» μου στην κοινωνία, και αυτή δεν ήταν στο να συμμετέχω σε ίσο διάλογο με τους

άντρες, σίγουρα όχι σε κάποιου είδους πολιτικής, και προφανέστατα όχι σε οποιουδήποτε είδους πρώτης γραμμής στην απελευθερωτική πάλη. Συχνά κοιτάω τριγύρω μου σε συζητήσεις και εκδηλώσεις (που δεν είναι γυναικο-κεντρικές) και βλέπω πως είμαι μια από τις λίγες γυναίκες που συμμετέχουν ή ακόμα χειρότερα, η μοναδική γυναίκα εκεί. Εναλλακτικά, ακόμα και όταν υπάρχουν πολλές γυναίκες στο δωμάτιο, ανακαλύπτω πως είμαι η μόνη γυναίκα που συμμετέχει στον διάλογο.

Όταν εξετάζουμε την συμμετοχή των γυναικών στον πολιτικό αγώνα, πρέπει να εξετάσουμε τα βαθύτερα αίτια. Οι γυναίκες έχουμε κοινωνικοποιηθεί έτσι ώστε να βλέπουμε την πολιτική σαν κάτι εξωτερικό του βασιλείου μας. Όταν η πολιτική είναι ριζοσπαστική ή επαναστατική, το επίπεδο του εκφοβισμού αυξάνεται. Εξαιτίας αυτής της πραγματικότητας, πρέπει να αφιερώσουμε πολύ χρόνο και ενέργεια στην δημιουργία ενός πιο αντί-σεξιστικού/υπέρ των γυναικών κίνημα. Πρέπει να ξεκινήσουμε με την συμμετοχή περισσότερων γυναικών στις οργανώσεις και τα κινήματα μας. Αυτό περιλαμβάνει πρώτα την τοποθέτηση του σεξισμού ως ένα από τα κύρια σημεία της οργάνωσης παράλληλα με τα άλλα θέματα που επηρεάζουν τις γυναίκες (και όλους τους ανθρώπους) : ρατσισμός, ετεροσεξισμός, διακρίσεις με βάση τις ικανότητες, αποικιοκρατία, και ταξική καταπίεση. Ενώ δεν μπορούμε να εναποθέσουμε όλη την ενέργεια μας σε όλα αυτά τα προβλήματα με την μία, πρέπει να εγγυηθούμε πως αντιμετωπίζουμε ολιστικά όλα αυτά τα θέματα μέσα στο επίκεντρο μας. Επίσης, πρέπει να στρατολογήσουμε ενεργά γυναίκες στις οργανώσεις μας. Αυτό παίρνει διάφορες μορφές όπως η παρουσία μας σε συγκεντρώσεις γυναικών, σταθερή προσέγγιση προς τις γυναίκες και συμμετοχή σε γυναικο-κεντρικούς αγώνες.

Απ' την στιγμή που θα υπάρχουν γυναίκες στις οργανώσεις μας, πρέπει να κοιτάξουμε το επίπεδο συμμετοχής των γυναικών μέσα στις οργανώσεις. Εμπλέκομαι με την πολιτική εδώ και 7+ χρόνια. Αλλά μόνο τον τελευταίο ενάμιση χρόνο συμμετέχω πλήρως. Και αυτό επειδή έπρεπε να μάθω πως μπορούσα να μιλήσω σε συζητήσεις, πως μπορούσα να συμβάλω με ουσιώδεις και θετικούς τρόπους, και πως είναι ο χώρος μου στον οποίο θα συμβάλω και θα συμμετέχω. Έπρεπε να ξεπεράσω τον εκφοβισμό που ένιωθα όταν εργαζόμουνα με άντρες που τους έδινα κύρος και τους σεβόμουν. Έπρεπε να αποβάλω τις ψυχολογικές αλυσίδες που με κρατούσαν πίσω.

Ορισμένοι παράγοντες συνέβαλαν για αυτή την αλλαγή. Ένας αγαπητός σύντροφος με βοήθησε να αντιληφθώ πως είμαι πλήρως ικανή να συμμετέχω και πως κανείς δεν μπορεί να πει το αντίθετο. Για αυτόν, ήταν κρίσιμο το να συμμετέχω σε ένα ισότιμο επίπεδο και έβαλε μεγάλο μέρος του χρόνου και της ενέργειας του ενθαρρύνοντας με. Θα ήθελα πολύ να δω περισσότερους άντρες να αναλαμβάνουν αυτό το έργο. Τότε, το επίπεδο της δέσμευσης μου, της σοβαρότητας, και της αίσθησης της ευθύνης για την απελευθερωτική πολιτική με ανάγκασαν να τοποθετήσω το επίπεδο της συμμετοχής μου πάνω από την αίσθηση της άνεσης μου. Αυτό δεν ήταν ένα εύκολο έργο και ήταν κάτι για το οποίο παλεύω ακόμα και σήμερα. Αυτό είναι κάτι το οποίο όλοι μας πρέπει να το παλέψουμε μέσα μας – οι άντρες μπορούν να βοηθήσουν τις γυναίκες να φτάσουν σε αυτό το σημείο μεταχειρίζοντας τες με ισότητα και σεβασμό. Πρέπει επίσης να αναλύσουμε τις οργανωτικές μας συμπεριφορές. Ενθαρρύνουμε με συνέπεια γυναίκες να αναλαμβάνουν ηγετικές θέσεις; Κυρίως άντρες ή γυναίκες είναι αυτοί που παίρνουν θέση στις ομιλίες; Ποιος μιλά στις συζητήσεις; Ποιος διευκολύνει τις συζητήσεις; Ποιος κάνει τις εργασίες για τις οργανώσεις και ποιος

παίρνει τον έπαινο για αυτές; Πρέπει να είμαστε πολύ οξυδερκείς για άντρες που μιλάνε πάνω απ' τις γυναίκες, που ακυρώνουν και/ή αγνοούν τα λόγια και τις συμβολές μιας γυναίκας.

Πρέπει όλοι μας να κάνουμε μια παραπάνω προσπάθεια να κοιτάξουμε την δυναμική των φύλων, των λειτουργιών και των συναντήσεων μας. Χωρίς την άμεση ηγεσία των γυναικών σε οποιοδήποτε κίνημα, οι σημαντικές φωνές μας μένουν έξω από τον διάλογο και τον αγώνα ενάντια στον σεξισμό.

Αναρχικές Οργανωτικές Δομές

Μια από τις μεγαλύτερες προκλήσεις για το αναρχικό κίνημα είναι η δημιουργία βιώσιμων αντί-αυταρχικών δομών για τις οργανώσεις μας. Παλεύουμε να δημιουργήσουμε νέες ιδέες οργάνωσης από τα παραδείγματα που έχουμε και μέσω νέων ιδεών και καινοτομιών. Όχι μόνο προσπαθούμε να οργανώσουμε το κίνημα μας σε μια αναρχική μόδα αλλά είναι επίσης ένα πεδίο δοκιμών για μια μέλλουσα κοινωνία.

Ο αναρχισμός αναζητά να δημιουργήσει μια κοινωνία βασισμένη σε μια μεγάλη αίσθηση προσωπικής υπευθυνότητας και λογοδοσίας με τον εαυτό μας και μεταξύ μας. Θέλουμε μια κοινωνία βασισμένη στην αμοιβαία βοήθεια και στον κοινοτισμό. Αυτό δεν μπορεί να γίνει με αυθόρμητες δραστηριότητες – πρέπει να είναι το αποτέλεσμα μιας εξαιρετικά οργανωμένης κοινωνίας βασισμένη σε δημοκρατικές, αποκεντρωμένες δομές. Ελπίζω το αναρχικό κίνημα να αντιληφθεί την αναγκαιότητα της επεξεργασίας νέων δομικών ιδεών για τις οργανώσεις μας και για μια νέα κοινωνία. Ξέρω πως πολλοί νιώθουν πως η δημιουργία δομών έρχεται εγγενώς σε αντίθεση με τις ιδέες και τις πεποιθήσεις του Αναρχισμού. Θα έλεγα πως το να μην κάθεται κάτω να διαμορφώσεις δημοκρατικές δομές είναι σε αντίθεση με τις ιδέες και τις πεποιθήσεις του αναρχισμού.

Η Jo Freeman έγραψε στο 'Η Τυραννία της μη-δομικότητας (Structurelessness)' πως «Η ιδέα της μη-δομικότητας δεν αποτρέπει την δημιουργία ανεπίσημων δομών, παρά μόνο επίσημων. Ένα 'laissez-faire' ιδανικό για την δομή ομάδων μετατρέπεται σε έναν ψεύτικο μανδύα για τους δυνατούς ή τους τυχερούς που θα δημιουργήσουν αδιαμφισβήτητη ηγεμονία έναντι των άλλων. Έτσι η μη-δομικότητα γίνεται ένας τρόπος να αποκρυφτεί η εξουσία. Όσο η δομή της ομάδας είναι ανεπίσημη, οι κανόνες βάσει των οποίων βγαίνουν οι αποφάσεις είναι γνωστοί μόνο στους λίγους, και η επίγνωση της εξουσίας περιορίζεται σε αυτούς που ξέρουν τους κανόνες.»

Η μη-δομικότητα είναι πολλές φορές ένα μέσο διαιώνισης του σεξισμού, του ρατσισμού και της ταξικής διαστρωμάτωσης. Αν οι άντρες έχουν κοινωνικοποιηθεί έτσι ώστε να είναι ηγέτες και οι γυναίκες όχι, τότε δεν είναι δύσκολο να φανταστούμε ποιοι θα αναπτύσσονταν σε ηγέτες σε μια οργάνωση χωρίς δομές. Η έλλειψη δομής δεν παρέχει κανένα μέσο εξισορρόπησης αυτών με ορισμένα προνόμια με εκείνους που καταπιέζονται. Πρέπει να δημιουργήσουμε οργανωτικές δομές που να μας προστατεύουν εγγενώς από αυτές τις μορφές των ανισόροπων εξουσιών.

Στην διαμόρφωση Αναρχικών οργανωτικών δομών, πρέπει επίσης να διαμορφώσουμε δομές που να αντιμετωπίζουν συγκεκριμένα τον σεξισμό μέσα στις οργανώσεις μας. Ένα πολύ ευαίσθητο θέμα που πρέπει να αναφέρουμε είναι η σεξουαλική κακοποίηση

(και η ενδοοικογενειακή βία). Έχω ακούσει πολλές καταστάσεις στις οποίες ένα πολιτικά ενεργό αρσενικό έχει κακοποιήσει σεξουαλικά σύντροφο ακτιβιστή. Θα ήταν αδύνατο να προγραμματίσουμε όλα τα βήματα για την αντιμετώπιση τέτοιων ειδών καταστάσεων – ειδικά αν πάρουμε σαν δεδομένο πως ο επιζών της σεξουαλικής επίθεσης θα πρέπει σε μεγάλο βαθμό να ελέγχει το τι θα συμβεί – αλλά χρειαζόμαστε έναν σκελετό των βημάτων για να χειριστούμε μια τέτοιου είδους κατάσταση. Μέλη οποιωνδήποτε οργανώσεων πρέπει όλοι να έχουν την πολιτική εκπαίδευση τόσο για τον βιασμό όσο και για την σεξουαλική κακοποίηση και το πώς να χειρίζονται την κατάσταση όταν αυτοί ή κάποιιοι που ξέρουν έχουν πέσει θύματα βιασμού. Οι οργανώσεις πρέπει να έχουν ένα πλαίσιο ώστε να μην ψάχνονται όταν συμβαίνει μια σεξουαλική κακοποίηση. Το να μην υπάρχει ένα πλαίσιο θα μπορούσε να αφήσει τον επιζώντα με λίγη ή και καθόλου υποστήριξη από αυτούς που θα έπρεπε να παρέχουν όση υποστήριξη θέλει αυτή ή αυτός.

Τι μπορούν να κάνουν οι αναρχικές οργανώσεις σε αυτές τις καταστάσεις; Τι κάνουμε εάν κάποιος από εμάς κακοποιηθεί σεξουαλικά; Τι κάνουμε εάν κάποιος από εμάς έχει κακοποιήσει σεξουαλικά κάποιον άλλον; Τι κάνουμε αν και οι δύο πλευρές είναι στην οργάνωση μας; Προκαλώ όλες τις οργανώσεις να αναλογιστούν πως μπορούν να αποτρέψουν την σεξουαλική κακοποίηση πριν καν αυτή γίνει, πώς να την αντιμετωπίσουν αν αυτή υπάρξει, και πώς να υποστηρίξουν τους επιζώντες μιας σεξουαλικής κακοποίησης στο μέγιστο δυνατό βαθμό.

Αναλαμβάνοντας τους Αγώνες των Γυναικών

Ο αγώνας ενάντια στον σεξισμό είναι ο αγώνας όλων. Τους επηρεάζει όλους: τους άντρες, τις γυναίκες και τους τρανσέξουαλ. Είναι ειδικότερα σημαντικό οι αντί-σεξιστές άντρες, οι οποίοι επωφελούνται από τον σεξισμό, να αναλαμβάνουν τον αγώνα για την απελευθέρωση των γυναικών. Όπως και είναι ειδικά σημαντικό οι λευκοί άνθρωποι να αφιερώνουν τους εαυτούς τους στον αντί-ρατσιστικό αγώνα και οι ετεροφυλόφιλοι να αφιερώνουν τους εαυτούς τους στον αντί-ομοφοβικό/ετεροσεξουαλικό αγώνα, έτσι και οι άντρες πρέπει να αφιερώνουν ένα σημαντικό κομμάτι του χρόνου τους στον αντί-σεξιστικό αγώνα.

Για τους αναρχικούς άντρες, το ερώτημα είναι, εμπλέκεστε σε αγώνες αυθόρμητους των γυναικών, που οδηγούνται και οργανώνονται από γυναίκες, και στοχεύουν κυρίως άλλες γυναίκες; Αν όχι, γιατί; Έχω ακούσει την δικαιολογία πως πολλοί από τους αγώνες είναι «υπερβολικά ρεφορμιστικοί.» Σε μερικές περιπτώσεις αυτή είναι η κριτική μου επίσης αλλά δεν βλέπω έναν επαναστατικό αγώνα στις Ηνωμένες Πολιτείες να είναι ικανός να βοηθήσει τις γυναίκες με τους τρόπους που κάνουν αυτά τα κινήματα. Η απάντηση δεν είναι να αγνοήσουμε αυτά τα κινήματα, αλλά να χτίσουμε νέα κινήματα μέσα ή έξω από τα ήδη υπάρχουσα. Δημιουργούν οι αναρχικοί εναλλακτικές δομές για τους επιζήσαντες σεξουαλικής κακοποίησης; Είμαστε ικανοί να βοηθήσουμε κακοποιημένες γυναίκες με επαναστατικό τρόπο σε αυτό το καιρικό σημείο;

Άλλοι αποπέμπουν τον αντί-σεξιστικό αγώνα σαν «δουλειά των γυναικών.» Άλλοι δεν βλέπουν τον αντί-σεξιστικό αγώνα σαν κεντρικό τομέα του αγώνα για απελευθέρωση. Άλλοι πιστεύουν πως μπορούμε να εξετάσουμε τον σεξισμό αφού συμβούν οι επαναστατικές αλλαγές. Οι αναλύσεις αυτές πρέπει να αλλάξουν. Αν πραγματικά θέλουμε μια ισότιμη κοινωνία τότε πρέπει να ξεκινήσουμε να

δημιουργούμε ένα πιο δίκαιο κινηματικό πλαίσιο για την φυλή, την τάξη, το φύλο και την σεξουαλικότητα. Πρέπει να κάνουμε το αναρχικό κίνημα ένα γυναικείο κίνημα. Αν επιθυμούμε το τέλος του σεξισμού, η δουλειά μας έπρεπε να είχε ξεκινήσει χθες.

Πάντα Εμπρός, Ποτέ προς τα Πίσω

Οι αναρχικοί έχουν συνήθως μια καλή ανάλυση για τον σεξισμό ο οποίος είναι «ένα πλέγμα πρακτικών, θεσμών, και ιδεών που έχουν σαν συνολικό αποτέλεσμα να δίνετε μεγαλύτερη εξουσία στους άντρες απ' ότι στις γυναίκες.» Ξεκινώντας με μια θεσμική ανάλυση είναι σωστό, ωστόσο, πρέπει να το μεταφράσουμε αυτό στις δικές μας σκέψεις και πρακτικές. Μόνο τότε μπορούν όλοι οι αναρχικοί να δουλέψουν μαζί πιο αποτελεσματικά (τουλάχιστον μέσα στο πλαίσιο του φύλου, αλλά πρέπει να αντιμετωπίσουμε και την ομοφοβία, τον ρατσισμό και τα ταξικά θέματα). Για να δημιουργήσουμε μια ισότιμη κοινωνία, το κίνημα μας πρέπει να είναι ισότιμο, και στην παρούσα φάση δεν είναι. Στην προσπάθεια μας να δημιουργήσουμε επαναστατική αλλαγή πρέπει να ξεκινήσουμε σήμερα την αμφισβήτηση της σεξιστικής, ρατσιστικής, και ετεροσεξουαλικής καπιταλιστικής κοινωνίας μας. Αυτό σημαίνει να αμφισβητήσουμε αυτά που βρίσκονται μέσα μας, στις οικογένειες μας, στις γειτονιές μας, στις κοινότητες μας και στα κινήματά μας. Όπως είπε ο Kevin Powell, «Όπως ακριβώς νιώθω ότι οι λευκοί χρειάζεται να είναι πιο κραυγαλέοι κατά του ρατσισμού στις κοινότητες τους, νιώθω πως οι άντρες είναι αυτοί που χρειάζεται να μιλούν πολύ και δυνατά εναντίον του σεξισμού μεταξύ τους.»

Το Αναρχικό κίνημα πρέπει να είναι πιο ομιλητικό και δραστήριο στον αγώνα εναντίον του σεξισμού. Οι ζωές όλων μας εξαρτάται από αυτό.